

למה ענו הנושאים

הדוברת למען צרפת, אם זו תנמוש את אולם הדיונים לאות-מחאה נגד העלאת הבעיה.
ישראל תעמוד בפרץ, בודה ואמיצה. בפרץ של מה? של החומה המאוסה ביותר בעולם, חומת הקולוניאליזם השוקע, החלוש, הגוסס. בפרץ נגד מי? נגד גאנה וגינאה, ששתיהן הכירו בממשלת אלג'יריה, נגד כל עמי אפריקה העומדים לזכות בעצמאות בשנה הקרובה.

במשך שנים עשתה ישראל מאמץ חיובי ופבי לני כדי לחדור לאפריקה, לשתול שתילים של ידירות ושותפות. היא ניסתה להוכיח שי אינה סוכנות האימפריאליזם, כטענת ראדיו קאהיר, אלא קטע מתקדם של אסיה החדשה.
האם יורסו עתה נציגינו את כל השתילים האלה במגף הגס של מדיניות אחילית?

ל אן אתם הולכים, גבירותי ורבותי? לאן אתם מובים לים אותנו? מה מחכה לנו בסופה של דרך זו?
כבר עתה מתיחסת אלינו צרפת יותר כאל פילגש, שאין אומרים לה שלום ברחוב, מאשר אל אשה חוקית.
זה שנים מבררים דוברי אחת המפלגות הצרפתיות בישראל על ברית רשמית בין צרפת וישראל. הממשלה הצרפתית לא הראתה כל נכונות לכך. אין היא מעוניינת שיחסי עם ישראל יהיו רשמיים.
הנה היתה פרשת אינגה טופס. צרפת לא עשתה מאומה כדי לתמוך בישראל בפרשה זו.
ועתה מצרים חוזרים בעקשנות על טענתם כי הגנרל דה-גול הציע לגמאל עבד אל-נאצר להפסיק את תמיכתו בישראל, אם רעים תחול מתמוך במורדי אלג'יריה. אין בטחון שווא. אך הדבר סביר.

כי זוהי אמת פוליטית יסודית: היחסים בין ישראל וצרפת, אפילו יחסי-הפלגשות, הם פרי מצב מדיני חלקי, מצב המלחמה באלג'יריה.
וכאשר ישתנה המצב, ישתנו היחסים.

ה ודשיים אחרי מיבצע סיני בישראל שוחחתי ב' לונדון עם אישיות בריטית, שתרגמה תרומה חשובה לסילוק של סר אנתוני אידן. האיש היה ממתנגדי המיבצע.
הוא אמר לי: אנו, הבריטים, נהגנו בטפשות. הם, הצרפתים, נהגו בטפשות. אולם אתם, הישראלים, נהגתם בטפשות כפולה ומכופלת.
כי לכם לא היה מה להרוויח אפילו היה הי מיבצע מצליח.

כי תאר לך שאמנם היה אידן צודק בחישוביו. שהמצרים היו מפילים את שלטונם של עבד אל-נאצר ומקימים שלטון חדש של מוחמד נגיב, מפלגת החאפד והאחים המוסלמים. ממשלה זו היתה צריכה להוכיח לעם כי אינה ממשלת בובות בריטית, אלא ממשלה ערבית לאומית. היא היתה פונה בהכרח נגד ישראל. בריטניה היתה צריכה לתמוך בה, כדי להוכיח כי אין היא לוחמת בלאומיות הערבית. ממשלה זו היתה בהכרח לוחמת בישראל בתוקפנות הרבה יותר גדולה מאשר עבד אל-נאצר המתון-יחסית.

זהו הגיון פוליטי פשוט. צלול, מפורט.
עתה נתאר לעצמנו מה יקרה אם יצליח הגנרל דה-גול באלג'יריה. נניח שישגי את הי שלום עליידי הבטחת עצמאות לאלג'יריה, והקמת פרציה של אלג'יריה, מאדוקו ותוניס, אשר תצטרף איך שהוא לקהיליה הצרפתית.
זהו זהו חלומנו של הגנרל.

אם יצליח — מה יהיה יחסו לישראל למחרת-היום? במקרה זה תצטרף צרפת לעשות את הכל כדי לנקות את שמה בעולם הערבי. היא תצטרך לעשות את הכל כדי לרכוש אהדה כלשהי בין האוכלוסיה הערבית של הקהיליה הצרפתית, להסתדר עם מצרים ועם הלאומיות הערבית. איך? עליידי הפקרת ישראל. לא תהיה לה כל ברירה. אין מנוס מכך.

הו אקדמיית פוליטי. הוא לא תלוי בסנטימנטים.
הוא מבוסס על הערכה אובייקטיבית של האינטרס ה צרפתי.
אל ישכחו זאת נציגינו באו"ם: דה-גול הועי לה לשלטון כדי להציל את צרפת, לא כדי להציל את ישראל. תהיה תוצאת המלחמה ב אלג'יריה כאשר תהיה — פשרה או תבוסה פופית של צרפת — למחרת היום תצטרף צרי פת לתמוך בלאומיות הערבית, לקרב שוב את (המשך בעמוד 4)

חיילי השלטון באלג'יריה אינם כלניות בריטיות מאופקות, אלא קלנסי לגיון-הזרים וצנחנים צרפתיים, שאינם טורחים אף להסתיר כי הם משתמשים בשיטות של דיכוי ועינויים. המזכירות את ימיהם.

גם לולא הייתי ישראלי לאומי, הייתי עוקב באהדה אחרי מרד זה. אך מאחר שהנני ישראלי החרד לעתיד מדינתו, אהדה זו היא בעיני כורח פוליטי.

כ' הרי זאת השאלה הראשונה: האם יכולים הצרפתים לנצח? האם יש שחר לתקוותיהם הקלושות ביותר?
לא היתה עוד בדורנו מלחמת-שיחורור לאומית אמיתית אחת שלא זכתה לנצחון מוחלט. אחרי ארבע שנות מאבק עקשני, צריך אדם להיות עיוור כדי לפקפק אף לרגע כי מלחמת-השיחורור האלג'ירית תנצח. אין אפילו צל של אפי שרות אחרת.

שארל דה-גול יודע זאת. הוא רוצה לשים קץ למלחמה, להציל מה שניתן להציל. אולם הוא נמצא בצבת של כוחות נגדיים.
אין הוא יכול לזוז ללא הסכמת הצבא הלוחם באלג'יריה, הנזיר מלחמת-הדיכוי. הוא תלוי במיליון מתישבים פאשיסטי

ג'אמילה בוחרד, לוחמת השיחורור האלג'ירית, בתהלוכת ערבי-נצרת

טיים, שהשליכו לא פעם עגבניות רקובות על קודמיו. הוא זקוק להסכמת מפלגת-המלחמה שעלתה לגדולה בשמו. עתה מחפש הגנרל בשארית כוחות היאוש פתרון כלשהו, שיתקבל על דעת כל הכוחות האלה, ובכל זאת יראה כהתקדמות. יתכן שיצליח ויתכן גם שיעטרך להסתפק באחיות-עניינים, שתכסה את מערומי נציגיו באו"ם.

אולם דבר אחד ברור מעל לכל צל-שליש-פק: אם הפתרון החדש של הגנרל יירדה עליידי ממשלת המורדים האלג'ירית, לא תהיה לו תקומה. המלחמה תימשך עד לנצחון לוחמי השיחורור — מחר, מחרתיים, או בעוד עשור.

ינתיים יתמכו נציגי ישראל באו"ם בצרפת.
ללא כל הסתייגות, ללא כל גבול. בפעם האחרונה, לפני שנה, הצביעה ישראל למען צרפת. ארצות-הברית לא הרהיבה עוז לעשות זאת. היא נמנעה מהצבעה. כי גם אמריקה האדירה אינה מעיזה לעשות מעשה שיקים נגדה את כל היבשת האדירה, מדאקאר ועד טוקיו. אולם ישראל אדירה יותר ואמיצה יותר. היא הצביעה בעד צרפת, וקולה האחד הכריע את הכף נגד הכוח המקובץ של אפריקה ואסיה.
הפעם לא תסתפק ישראל בכך. היא לא תצי ביט רק בעד צרפת. היא התחייבה להיות

עוד ימים מעטים עומד להיעשות מעשה חמור מאד — בשמך, בשמי, בשם כולנו. הוא חשוב עד אין שיעור יותר מן הבדיחה המעסיקה כעת את הציבור — בדיחת 26 הרשימות המתחרות על הכסאות בכנסת (לברי אות, עד מאה ועשרים!). כי הבחירות לכנסת הרביעית לא ישנו מאומה. ואילו המעשה העומד להיעשות, עשוי להשפיע באופן מכריע על עתידנו.

המעשה הזה נמצא בדרכו לניו-יורק, בראשם ובתיקיהם של האנשים שייצגו את ישראל בעצרת או"ם. ולפני שיהיה מאוחר מדי, חובה מצפונית היא לקרוא: עצור! חשבו עוד פעם על הדבר שאתם עומדים לעשותו!

שחרת ישראל, בראשות שרת-החץ בכבודה ובעצי מה, קיבלה הוראות להצביע שתי הצבעות גורליות: היא נצטווה להצביע בעד צרפת בענין הפיצוץ האטומי הצרפתי באלסחרה.

והיא נצטווה לתמוך לאורך כל החזית בקו הצרפתי בענין אלג'יריה. למותר לציין כי בשעה שנתקבלה החלטה זו בירושלים, לא היה שם לאיש המושג הקלוש ביותר מה יהיה הקו הצרפתי שישראל תתמוך בו.

בשני המקרים האלה, תצביע ישראל נגד כל המחנה הגואה של עמי אסיה ואפריקה. היא תצביע נגד מצפון העולם. היא תצביע נגד עמדתם המוצהרת של טובי האנושות — אותם האוישים אשר תמכו בהקמת ישראל.

ה פיצוץ הצרפתי באלסחרה הוא שערוריה עולמית. והעולם כולו עוקב במתיחות אחרי המאבק למניעתו.
בראש המאבק הזה עומדים עמי אפריקה השחורה. גם מנהיגים אשר הצביעו בעד הצטרפות ארצותיהם לקהיליה הצרפתית, הרימו את קולם נגד הפיצוץ. הם מודרכים על ידי דאגה פשוטה לחיי עמיהם — מקמבודיה בדרום ועד למארוק בצפון.

אולם לא רק האפריקאים מודאגים ומוזעקים. דעת-הקהל העולמית הכריחה את שני ענקי-המדע — ארצות-הברית וברית-המועצות — להודיע על הפסקת ניסוייהם הגרעיניים. היא חרדה למעשי הקטנים פורקי-העול.
אין עדיין הסכמה כללית בין המדענים על הסכנות ה נוראות בכל ניסוי אטומי. יש הממתיים, ויש המקילים. מדען בעל שם עולמי טען זה עתה, כי מחקרים בריטיים ואמריקאיים הוכיחו שכל ניסוי גורם בחשבון הסופי ל-50 אלף מיתות. אחרים טוענים כי התוצאות תתגלנה רק כעבור דור, כאשר העולם יתמלא ילדים דפקטיביים.

גם המדענים האופטימיים ביותר מודים בדבר אחד: שאין כל בטחון כי הערכותיהם האופטימיות נכונות. המדע טרם התקדם די צרכו כדי להגיע למסקנה בטוחה בענין זה, הקובע את עתיד האנושות.

ואם זה נכון לגבי הניסויים של שני ענקי המדע, החרורים תחושה של אחריות והשולר טים על מיטב הכלים המדעיים — מה אפשר לצפות ממדינה קטנה כצרפת, בעלת אמצעים מוגבלים, החולמת כסהרורית אחרי חזיות של גדולה ותפארת?

כאן אין בעיה של מורח נגד מערב. כאן אין אפילו בעיה של אפריקאסיה נגד העולם הלבן בלבד. כאן יש בעיה מצפונית אוניברסלית. ומציון תצא תורה.

איזו תורה? תורת התמיכה בניסוי. תורת חוסר-האחריות האנושית. תורת הזילזול הי מוחלט של הגזע הלבן כרגשותיהם ובכפחונם של בני היבשה השחורה!

אם תורם יד ישראל למען הפצצה — לא במהרה תישכח ההצבעה.

אחרי הרעש — האש. אש מלחמת-השיחורור של אלג'יריה.

איני יכול לדבר ללא התרגשות על מלחמת-השיחורור של אומה. ככל צעיר שגדל בארץ זו, חונכתי משחר נעורי להז דהות עם המחרפים נפשם למען תרות מולדתם.
והנה זו אינה מלחמת-שיחורור רגילה. היא מעמידה בצל את מלחמת-הגבורה של כל המחתרות בארץ-ישראל. היא מאפילה עד אין שיעור על מלחמת-השיחורור של קפריסין. היא עולה על מלחמת-השיחורור של אירלנד, של פולין ושל איטליה — אשר תולדותיהן רחוקות-הדם תוצגו לנו כמופת.

העם האלג'ירי לוחם זו השנה החמישית. אם להאמין להודעות-הנצחון השוגרותיות של הצרפתים, כבר נפלו במלחמה זו למעלה מי מאה אלף לוחמי-שיחורור אלג'יריים.